

הסעודה בкус זוגי – דהיינו שני או רביעי – כי בזמןם בכל דבר שנעשה ב"זוגות" היה חשש נזק על ידי שדים.

תניא גמי הבי: השותה בפלים – זוגות של כוסות – לא יברך ברכבת המזון על הכוס הזוגי⁽²⁸⁾, משום **שנאמר** [עמוס ד יד] **הבן לקראת אלהיך ישראל**, והאי לא מתתקן, שהרי הוא מברך על כוס של פורענות שאינה נאה.

אמר רבי אבהו, ואמר רוי לה במתניתא תניא: האוכל ומהלך, מברך ברכבת המזון מעומד, דהינו שאריך לעזרו מהליכתו כדי לברך בכוננה במקום אחד. **ובשהוא אוכל מעומד,** מברך מושב, שבישיבה הוא מכונן יותר מבעמידה. **ובשהוא מישב ואוכל,** יושב ומברך, כדי שיברך באימה, ולא בהסיבה דרך גואה⁽²⁹⁾.

וחלכתא, בכולחו – בכל אופן שאוכל, בהילכה, בעמידה, או בהסיבה – יושב ומברך, והחמירו ברכבת המזון יותר מאשר ברכות, כי חיובה מן התורה⁽³⁰⁾.

לשגר לה כוס של ברכה, כמה בזיהרא [בכעס], ועלתה לבוי חمرا [בית שבו אכסנו יין] ותברא ארבע מה דיני [חביות] דחمرا, אמר לייה رب נחמן לעולא, נshedrah לה מר⁽²⁵⁾ בסא אחרינא כדי לפיסחה, שלח לה "בל האי נבגא דברתא היא" [כל הין הנמצא בחבית נחשב ככוס של ברכה ואת יכולת לשחות ממן]⁽²⁶⁾, שלחה ליה ממהדרוי מיולי, ומספרטוטי למלי [רוכלים מרבים בדברים, כמו שמספרטוטים מרבים כינים, וכונה שębורה דברים רוכול].

אמר רב אפי: אין מסיחין על כוס של ברכה – אין המסובים רשיים לדבר מעט שהזמן נוטל את הкус בידו, עד שימושים לברך עליה.⁽²⁷⁾

ואמר רב אפי: אין מברכין על כוס של פורענות.

ומבראות הגمرا מאי "כוס של פורענות"? – אמר רב נחמן בר יצחק: שלא יקח לכוס של ברכה כוס שני, דהיינו שלא יסימן את

הדרין על שלשה שאכלו

השומעים לא ישיחו כי כדי לצאת ידי חובה צrisk דעת שומע ומשמע.

28. כך ביאר רשיי, ולפי זה צrisk לשותות את הכוס, ولברך על זו שאחריה. אלום רביינו יונה ביאר שם שתה "זוגות" בתוך הסעודה, אינו מברך אהירה על הכוס, כי על ידם באה פורענות. והוסיף שرك אותו ששתה לא יהיה המזמן, אך ורק מברכים עליו אחרים ומוציאים אותו בבחמץ.

29. טור [קפג].

30. תוס', והביאו רמזו לכך מהכתוב "ושבעת וברכת" שהוא נוטריקון "שב - עת", ומשמעותו "שב בעת הברכה".

25. ראה מהרש"א [בס"מ פז א] שرك כוס לשגר המברך עצמו יש בה ברכה, ובשאלת יעב"ץ [שם] תהה שהרי עולא דחחה טעם זה, אך כבר הבנו שהמהרש"א ביאר שעולא נהג כרבי יוחנן, ונחalker על דין "מגרו לבני ביתו" ואין להוכיח ממנו לדידן שנוהגן אותו.

26. כתוב הרוקח [שכט] שכל הין בשלחן נחשב ככוס של זימון, ובאליהו רבה [קפב] כתוב שמקורו מתשובה עולא, אך מהרש"א כתוב שאמר לה כך רק כדי לפיסחה.

ובעדותך [עורך נבג] ביאר ש"نبגא דברתא" אלו הכוונות שמניח לעיטור.

27. ראה בתוס' [דר"ה אין] שבין המברך ובין